

ITER ET ADVENTURES BARONIS TRUMP ET CANIS MIRANDUS BULGER—V

Posted on April 1, 2023 by Ingersoll Lockwood

If you would like to learn to speak and read Latin using the acclaimed *Ecce Romani* series, consider enrolling in [Apocatastasis Institute](#), where Latin is anything but dead!

CAPUT VI.

Redeundo a primo meo itinere ad terras longinquas, senior baro et fidelis sponsus, dilecta mater mea, subsecuta omnes hospites hospicii, occurrerunt me Bulgerum et me ad portam exteriorem, et cum illa indomita et indomita laetitia domum nos exceptit. Quae sola Germanorum corda capaces sunt.

Senior baro brachia circa collum meum jactavit, et oblitus rei me mediae magnitudinis, me penitus de terra levavit in irrationabili gaudio cordis patris, me pene suffocans.

Calcavi fortiter, sed, mollia pedum orientalium meorum calceamentorum sensi percepi, quominus intelligam eum ieiunum me suffocantem ad mortem.

Animadvertit tandem pia mater, quod me in facie nigrescere, et crurumprehendere, me deorsum traxit ab amplexu periculoso, quo me senior baro obvolvitur. Non tamen, donec ovum patris mei Nuremberg in frontem protuberantem graviter perforasset, aliam gibba in agro iam aspero addens. Quo animadverso senior baro famulum suum ad diaetam suam emisit cum mandatis ut quaereret cistam medicam pro lagena volatilis lini. Quod illatum laesionem solvendi cupidus, acrem liquorem torrens in oculos fudit, meque intensum dolorem effecit. Hanc vero meam rubeam et inflammatam conditionem tenentibus ac clientibus affectui meo attribuit, post tam longam absentiam intransitibus in aulam baroniam iterum.

Huiusmodi casus minime paenituit, nam cum in promptu animi mei genere, quem aliqui semper tenent, opponor, nobili et gravi lacrimarum usu nihil obiicio.

Supervacuum est dicere quod omne corpus gaudebat videre Bulgerum. Multitudine, pulchritudine et intelligentia invenerunt omnes.

Hoc totum obsequium cum dignitate conspicuum excepit.

Ad turbam vero illius disciplinae ac temperantiae, quam sibi constantem ac fidum sui domini comparaverat, turbam moveret, tot aestus ac delicata offensa, quae illi offerebant, minime tangere recusavit. Ceteri canes in rabiem ruentes cibo quem noluerant permoleste neglexerunt.

Lorem ipsum dolor erat ipsum.

Paucis interiectis diebus omnia sub baroniali tecto ad solitam quietem consederant. Ad vespertas transivi narrationes multarum rerum, quas in foris videram.

Ad haec subsellia pauci ex senioribus et secretioribus domestici servi admissi sunt.

Ea bona mater collocavit in semicirculo post cathedras baronis majoris et hospitem suorum. Ego cum Bulgero iuxta latus meum occupavi gradum, vel ad latus mensae sedens curiositates meas tenentes, vel stantem ante auditores meos in loco facili, dum eas narrando tenebam alligari.

Unum erat quod me anxium erat, et hoc erat: Quomodo senior baro recipiet annunciationem intentionis meae ut iterum exiturus, ante plures lunas?

Ad magnam admirationem et delectationem meam ne expectes quidem me ut mea consilia cognosceret.

Dum in bibliotheca mea sedet, quodam die perferens rarissimum librum peregrinationis quam nuper emeram, lenem ad ianuam sonum effecit Bulgerum, ut caput levaret et rugirem humilem redderet.

"Venient in!" dixi ego.

Is erat maior baronum.

"Te turbare!" orsus.

"Habes hoc, baro," respondi, blando risu; "Sede, quaeso."

Et hoc dicens, disposui pellem pulcherrimi et rarissimi animalis, quod in foris occideram, ut faceret sedem commodam seniori baroni in conopeo.

"Fili mi!" Dixit baro, "Venio ad te offerendum hoc parvum signum a domino nostro clementissimo imperatore."

Levavi oculos meos.

In manu insignium Magnae Crucis Vermiculi Cincture gerebat.

Vitrum in mensa posui.

"Parvus baro," inquit, pater, "Conplacui tibi."

Humilem adorationem feci.

"Ora omnia mirabilia tua casus implent. Novum decus familiae posuisti nomen tuum, et venio ad excitandam te de apparentia tua desidia. Faciendum sit et excute hanc socordiam, quae tibi singulis horis transeuntibus auctam obtinebit potestatem. Te novi expectant triumphi. Egredere iterum. De viis declinate. Mira et mirabilia quaere. Sed antequam exponis, pergameni huius voluminis contenta expende. Multos ante annos, cum primum ad genam meam descenderat humanitas, et antequam vitae onera gravarentur animae meae, reperi in humidis et atroces antra vetusti Romani Coenobii, quam pestilens aeris incusat. Palus exinanita inquilinis. Vestigia tua ad res novas et iucundus convertat!"

Gaudium patris mei verbis ac diligentiam cognoscendi contenta rotuli pergameni aegre celans, salutationem reddidi senioris baronis cum honore notabili, et discessit.

Lectorem pene anhelantem, qua volumini evolvimus, certiora non indigeo.

Lingua Latina erat, et scribae opus erat.

Atramentum aliquantum evanuerat, sed etiam in locis ubi penitus evanuerat, ope lentis validae facile verba lineas in membrana exaratas a puncto calami indagare potui.

Exemplar diurnae Romanae vetustae seu Acta Diurna fuit ac diem ferebant respondentem nostro anno quadragesimo quinto ante tempus praesens.

Florebat Caesar in potestate sua.

Pax regnavit, artes floruerunt. Romae, medium orbis terrarum, domicilium magnificentiae ac magnificentiae fuit, quam quod procul oculis hominum aspexerant.

Quae in hoc exemplari Acta Diurnae peractae sunt magnae rei gestae diurnae magni iudicii quae Romae peractae sunt, in qua septem statuarii notati damnati sunt veneficii formosae ancillae nomine Paula, cum singulas simulacrum perfecisset. Ea, ne qua alii statuarii unquam ad hoc uti possint.

Judices in eos sententiam mortis pronuntiaverunt: sed pro tantis meritis Caesar ad decorandam civitatem, supplicium de morte in longum exilium mutaverat.

Septem statuarii in triremis imperialis ad longinquam insulam in mari Australi devecti erant. Ut in hoc exemplari Acta Diurna erat ultima pars agri Romani imperii ad meridiem vergens.

Ad insulam remotissimam imperii Romani medianorum.

Accedit imperatoria clementia coniuges liberosque damnatorum statuariorum concessum, ut maritos patresque suos in atrocem exilium sequerentur.

Cum omnia perlegerem minutissima huius tanti sceleris et tam horrendi eventus, inveni sanguinem meum per venas furiali impetu currere. Ibam pavementum tam rapido et nervoso gradu et trepidatione tam conspicuum in vultu meo, ut e reveretione mea excitatus sum anxia stridatione Bulgeri, qui me sequebatur circa cubiculi mei calcem.

Cur non quaeramus hanc insulam longinquam, ad quam hi septem statuarii ac familiae iussu Caesaris magni transportati sunt?

Forsitan in illa longinqua insula habitat genus hominum, qui, oblitus orbis, oblivio, insuetis moribus ac peculiaribus institutis ita interest, ut me ad omnia pericula transeundo ignara maria curram. Et declinans ab Oceano semitas.

Forsitan et posterum eorum adhuc supersint?

Haec idea totum meum nunc occupavit esse.

Somnus esse non potest.

Absit in noctem, prisca perspicio chartis.

Dum alta silentia tectis involvunt baronia, elaboravi animo, vel potius elaboraret animus, quem persequar cursum.

Nam mea semper consuetudo fuit, ut numquam insolubilem solvere tentarem. Re quidem vera primum compertum feci impedimentum aliquod a me impedire cum arcanis mentis operibus tendere potius suam actionem impedire.

Ita lucem placide expectavi.

Pervenit tandem.

Oculos claudens, oculis meis internis videre poteram mappam orbis orientis exaratam in candenti, lineas meridianas in atramento.

Atque ibi etiam viderem cursum meum discoloribus lineis igneis designatum.

Voce magna, tinnitu gaudii ad pedes meos prosilui et exclamavi: "Miram insulam hanc inveniam! Portas austri recludam maria! Inspiciam interfectores Paulae posteros!

"Veni, Bulger! Discedite! Discedite!"

Praecipitans iussa parentibus, ipse me in ephippia fixi, et, ense croupe tutoque Bulger, in Mediterranei litora furens proripuit.

"Filius baronis rursus insanus est!" exclamaverunt rustici, praetervolantes villas suas.

Tribus diebus steti super navi vasis mei.

In mandatis meis obtemperans, manu magistri gubernacula restitit.

Tota illa die stantem oculis in littus defixit, aliquid enim ei dixit me procul abesse non posse.

Omnia in promptu erant usque ad ultimum buccellatum.

Bulger et ego transivi per rail, bona mea navis rotunda ad ventum, et emicuit quasi res vitae.

Sanguis in venis tinctus caeruleis adspectus undis, Candida vela dedit.

Bulger in rabiosis ludis et auriculae latrat Saevit satis.

Fuit certe auspdatum.

Relicto navi ad maritum imperium, dux me in casulam adjunxit, ubi ei consilium meum explicavi navigandi in maria australi ad insulam diu oblitam quaerendam.

Festinavit chartulam suam evolvere et spectacula aptare, ut insulae locum cum latitudine et

longitudine darem.

Fac trepidi paene, cum ei indicavi solum argumentum me esse talem insulam brevitatem in ephemeride Romana antiquitatis fuisse mentionem.

Num me insanire?

Nihilne magis vitae curavi quam abicere in tam stulte suscepto?

An nesciebam rabiem immanis Typhonis, fraudem abditi scopuli, pondus aquosi montes, quae nobis strata ruerent?

Poteratne sperare nautas ire ubi non erat recordatio periculosissimi nautae praeteritorum saeculorum umquam aquam arasse?

Risi.

"Magister," inquam, post silentium temporis, "navis haec mea est, et iurasti mihi ut vero navita servire, sed si virtus tua te defecerit, in primo portu quem facimus exiens eris. Vade!"

"Immo parvus baro," exclamavit nauclerus, "Iam sententiam tuam tentabam. Si audes in ignota navigare freta, audeo te sequi, veni, serenas lucidas undas placidasque ferat tibi nimbos et fulmina venti!"

Senis manum excussi et eum ornare iussit, nam ad vigilias meos, primum in tribus septimanis, ad ultimum somnum venerat, et solus esse volebam.

Paucis diebus transivimus fretum Gaditanum, et ad meridiem venimus, in conspectu Africae tunicam habentes.

Praeteriebam me in Latino sermone perficiendo, ac saepe vehementissimas protestationes a Bulgero appellando in ea lingua evocavi, et utens in auditorio quodam, ante quod orationes meas promulgavi et

expolivi eos.

Sola clausula nunc nobis erant aquae vel commeatus.

Luce et luce stellata mea praecordia navis cursum suo claudit, quasi quidam amicae nereides ad puppim impellentes. Longis vigiliis noctis in cubili recumbam et fingebam mihi illam Romanam triremem, septem illos exules cum dilecta terra sempiterno a carissimo parente suscepisse.

Priusquam alia luna sub vesperam lunam inflexisset, ad promunturium venissemus, atque in ancoras venissemus, quo navim nostram diligentissime traheremus, priusquam in meridiem iret.

Hoc complures dies occupaverunt.

Urebam moras.

Ter in die dominum navis meae ad casulam vocavi eumque hortatus sum ut properaret. Patientissime mecum tulit, cor saltum dedit, cum tandem dominum iubere vela vela dare.

Nautae canebant et schedulae in summa nixae in navi nixae erant.

"Quomodo illam capiam, parve baro?" dominum rogat, manus ad pileum elevata.

"Mortuus ad meridiem!" respondi.

Constitit, traiecit.

Promontorium nos circumituros putaverat, et solitum cursum ad Indos sequendum.

Movet labra quasi ad recusabo.

Praecidi tamen unda manu.

Complures nautae, pallorem conspicati, qui vultum principis invaserat, appropinquaverunt et aspicientes nos, semianimis admirantes, percontando steterunt.

"Dux!" dixi placide, sed satis clarae satis audiri a circumstantibus in coetu prope, "pistolae meae factae sunt ab armigero Imperatoris. Ignis numquam deesset. Inveniam te unum punctum orientis et occidentis meridionalis orientis vel occidentis cursum mutans te in vestigiis tuis te necabo!"

Hoc dicens, abiit.

Et ex hoc tempore omnia opera bona sunt.

Dominus navis me iudicatum est iter habere, etsi vitam perdideram, et ille cessit.

Conversus ad catervam nautarum clamavi, "Mille ducatos homini qui terram primus vidit."

Magnanimus clamor aerem discidit, et vocato Bulgerum ad me sequendum, infra ad cogitandum ivi.

Illa nocte non solum cautum in lanternum suspendi, ut in cubili meo cubarem, et aliquando evigilarem gyrum navis viderem, sed timens ne aliqua fraude tentaretur, mandavi fidelem meum Bulgerum dormire cum. Dorsum eius contra ostium, ut minima vibratio eum excitaret.

Noctes quoque diligentissime haec cautela secuta est. Interdiu quoque sclopi mei semper in balteo fuerunt.

Bulgarum periculum in me essem sensit, et ille vigilanter commodum oculorum in occipitio mihi dedit.

Admonuit me humilis fremitus accessus domini vel unus e turba.

Sic munitus et custoditus sum nihil timeri praeter communem seditionem. Idque vix fieri posse sciebam,

plures enim turbae mihi erant studiosiores ad quamlibet perfidiae propositiones. Percussissent dominum gelido sanguine, ausum Spirare seditionem!

Res bene per decem dies processit cum atrox proelium in mente ducis geritur vidi.

Vereri coepi ne ratione careat ac se in mare praecipitet.

Vultus eius colorem subpallidum suscepit.

Ad litteram ille erat pavore moriens.

Mane unus ante me provolutus genibus, lacrymis genas orabat ut iterum Africae reducerem.

Omnia potui ei sedare, sed frustra.

Tarde sed certe cedente ratio erat.

Vocans ad me coniugem, praeposui eum vasi, et ordinavi eum ad capitaneum in casula sua, et custodiam super eum collocavi.

Hoc me animo facere cogor, orabat enim miser ut cane navi praeesset relinqui.

Sed precibus ejus surdus fui.

iam omnem molestiam sensi esse confectam.

Horam quindecim nodis flabat ventus.

Omne pannum navium refertum erat.

Satis ex aqua quasi res vitae exsiluimus, medium volantes natantes.

Semper in sæculum inspexi circini.

Illa mortua est versus meridiem.

Tinxerunt genae meae et potui sentire sanguinem calidum per omnem venam in corpore meo.

Ascendens luna sicut scutum auro purum. Mare resplenduit sicut ignis liquidus. Turn porpoise insiluit ac mille orbibus orbem immisit volvens iterumque in aequora torsit.

Bona nostra navis vitreum sinum maris scindit, tanquam monstrum quoddam atri magni maris, et vestigia ignis in evigilando, quantum oculus attingere potuit, reliquit.

Media nocte ad quietem veni.

Sed nec quies, nec somnus dabatur.

Dimidium ephebum, me in hamum conjeci, et solitum Bulgerum ad fores assumpsit.

Lucerna plenae lunae lucem superare non valuit. Oculos tauri per infandum, radios phantasticos perfluebat, et casulam meam crebris et occultis formis frequentabat.

Septem erant!

Facies et figurae deiformes, tam albae, tam pulchrae erant.

Tristitia inenarrabilis erat in tenebris oculis plena.

Verbum non loquebantur.

Subito tabulatum cubiculi laqueatum divisum, et scalarum obscuritate involuta, lucem incertam patefecit.

Ad hos gradus veniebat clementissimus, tam candidus, tam formosus, et amabilis, ut vidi anhelitu.

Descendere, demittere, propius ac propius accedere.

Sed alas degebat ut angelus esset!

Sed, heu! Pulchro vultu maerore impleta!

Diffisi labra, diu nigros cinxere capillos confusos humeris.

In Cameram ingressa est. Tum celer e vultu, septem curvata figuras decidit.

"Paula!" clamaverunt, et attraxerunt super capita sua stolas albas.

"Ho terra! Terra ho!"

Quid est! Credere potui aures meas?

"Ho terra! Terra ho!"

Vincto e cubili meo exsilui, et in navim provolavi.

Immo vero! Ibi, quingentos passus ante nos, aspectus erat qui me velut ictum ephebi sopitum.

Tellus erat, sed non ea terra, quam me in somnis somnia speraveram.

Decem milia luminum arcana eluxit in litore, Romana ante templum lacte candidiora illustravit. Gradus

marmoreus eiusdem coloris ad ipsum ripam aquae deductus.

Sacrificium edebatur.

Ex summo atrox fumi nigri columna lente sursum crispans.

Nullus ad aurem sonitus pervenit.

Prope sensibus orbatus steti.

Tandem oratio mea rediit. Ancoram proici iussi, et bone navis inhaerens scaenis, longam et laetam in vestibulo spectabat.

Terra enascebatur naturali solaria e litore, quacumque in partem aspexisti, prospexit in speciem decoris simulacrum aut coetum statuarum candidam lunam inter opaca, inter opaca folia, velut in albo vestitis figuris errans lignum.

"Debet esse!" Murmuravi ad me.

"Inveni eam! Hoc templum Romanum, hoc scala marmorea, haec statuaria circulis, omnia monstrant ad felicitatis meae navigationis inventionem. Haec est insula sculptorum!"

Quam diu ibi steterim hanc pulchram spectans litus nescio. Quidam manica mea leniter trahens me e reverie movit.

Bulger fuit.

Ego inclinavi et permulsi caput ejus paulisper.

Subito evigilavi ad sensum magnae taedii, et alium aspectum in arcanum illud litus proiciens, conversus sum et descendi ad Cameram.

Mox in soporem decidit.

Ex quo promunturium meum nervorum terribilem intendit, ex media seditione remigum, insania magistri navis, et vigiliis longas, per quas iacuerat et audieram clamorem terrae, tandem mihi narraverat.

Sol aliquot horis altus erat, cum e cubili meo elapsus sum, et in navim provolavi.

Poteratne hoc omnes somnium fuisse? Egone templum nobile, scalas marmoreas, omnesque statuas eminentes in tenues auras defluxisse?

Ah non!

Adhuc ibi erat illud pulcherrimum littus, evolvitur ante oculos meos admiratio velut quaedam pulchra imago, plena lucis et gratiae ac delectamenti fuco.

"Homo est Lorem!" Clamavi celerius quam id narrare, deducebam ad litus Sculptorum Insulae.

Fidelis Bulger iuxta me sedit, ocellos lucidos et expressos in faciem meam intuens.

Ad pedem scalae marmoreae appulsus, leviter e launch, quam secutus est Bulger, marmoreis gradibus concludam.

Tres erant egressi priusquam ad gradum templi pervenissem, e quibus singulis gratior et suavior prospectus est. Pulchrum sane ad ea, quae arte et natura sese satis superaverunt. Tandem gressus fugam ultimam purgavi, et pavido corde tessellato aulam trajecit, et ante templi ostium moratus est.

Favillae adhuc linum in altari, circa quod steterunt sacerdotes aliquot albo-rolatos capite demisso capite et aversa facie. Sollemni officium irrumpere nolui. Verti secutus sum viam latam, strata marmorea, obumbrata amoenissimis arboribus et lentae vitis.

Singulis gradus incidit in aliquam effigiem stupentis formae, nunc nymphae; nunc dea; nunc ipse

Iuppiter; nunc magnus Caesar; nunc formosae Gratiae; nunc atrox Pluton; nunc ridet alma Ceres; iam lunata coronata Diana venandi studio; nunc Satyri chori; nunc capripedes Pana bipes; nunc aliquis Romanus heros aut capessivit; et identidem forma virginalis, miro modo formosa, sed ineffabili moeroris vultu in facie formosa erat. Ita saepe eadem figura oculis meis obviavit, me demum ad eius basim accedere in spem explicationis inveniendae. Clamavi quasi in sculptile nomen oculi mei.

Paula fuit.

Sed omne dubium dissipabatur.

Ego quidem sculptores inveneram Isle.

Latus anfractus, dextra laevaue ducens, nunc mea decepi vestigia. Nulla terra mediocris pulchrior esse potuit.

Fructus aurei micabant in viridi foliis opacis.

Florent undique innumerabiles colores emittentes unguenta delicatissima. Vites trahentes graciles festos pendebant, aut statuarum bases circumplexi, albas flores ad candidiora ferentes manus tacitis et immotis huius regionis solitudinis incolis. Dico incolas, nondum enim animam viventem viderat oculus meus, nisi sacerdotes adiuncti altari.

Litora apposui insulae, super quas natura larga manibus silvas, placidas, lacus, purpureas rivos, pomis onustas, floriferas floccis et cristas in odorato iactans aere vites. Frondem ab arbore in arborem copiose variegatae, caelo superne fulgidam, solo velutino subtus virentem obsitum, solum relictam ab homine relictam reperire; quid pulchritudinis et tamen solitudinis, mera polita et fucata testa, ex qua vita omnis excessit in aeternum?

Talis erat cogitationum series quae in animo meo inambulavi per has anfractus stratas marmoreas inclusas frondoso tecto, per quod identidem sol inluminabat magisteria artis sculptoris, circa cujus bases ascendebant. Et florentibus vitibus usta pereuntis, pars inflexis bacis in gremiis, nitidior auro quam polita, alii lanugine uvae magis ostro quam Lydia murice tenentes.

Dum per hoc cantatis hortum meum sequebar iter, in quo lili flexiles caules unguentatos cyathos in genas flectebant, et arbores ad pedes meos aurum et purpureum fructum decidebant, in altoque frutice rubicundi fruticis virgulta. Et pinus sericans, melancholia luscinia, lento et querulo modulo movit liquidum melos, concupivit cor meum ad sonum vocis humanae.

"Utinam aliquod animal," inquam, "quamvis inflexum ac detortum figura, vel quam dissonum voce, mihi in hac pulcherrima solitudine occurreret."

Animadverti nunc viam meam clivum clivum leniter ascendere. gressum incitavi, nam cupiebam in aliqua altitudine consistere, quo latius viderem longinquam regionem.

Ut summum collis assecutus sum, scena ineffabilis pulchritudinis oculis meis occurrit.

Quantum oculus attingere posset, evolvit sub me notae tantae venustatis, ut haererem ligatum. Finge vallem inclusam silvestribus altis, Per quam placide currit argenteus amnis; hic nemus ingens lato diffundit in artus, atque ibi glebae pomiferis aurea solis gazis ostentant onus; hinc florentia virgulta nitent ut ebur contra virides opacas, inde trahentes vites et intonsa silices, multas umbraculae fantasticae imaginis thalamum fabricavit manus hominis; huic adiiciunt ustulo statuum in omni cogitabili habitu gratiae et pulchritudinis positae — hic coetus, illic una figura, et infra bini et terni, stantes, accumbentes, sedentes, ad ludendum, in meditatione, audiendo, legendo, pulsando. Fidibus, in habitudines venationis, discive proiciens, vel attingens fructus vel flores vellere.

"Estne hoc somnium?" Murmuravi. "Nonne ego ludibrio mali spiritus alicuius loci?"

Ex hoc profundo reveritus latratu voce Bulger me concussa vi excitavit.

Vidi in directione soni.

Pauper, stulte canis, de una statuarum alebat, et se oblectabat expergefactus voce sua.

Subiratus eram, interpellavi, et vocavi ad cessandum latratu suo.

Prope sacrilegium visum est mihi tam profundam pulchrae vallis quietem turbare.

Iterum latratus erupit. Hoc tempore barbari saeviores sunt quam ante.

Statua quae iuvenis erat, ut fructum aut florem ferret, satis amens videbatur circumeundoque circumeundoque, et in medium quendam furorem, medium malum, in serie corticum, fremit ac fremit querimoniis. Rara quidem erat quod Bulger votis meis, quamvis languide, non attendebat, sed nunc ne minax quidem vox in eo aliquid momenti habere videbatur.

Insaniens alea continuat latratibus acuta. Illi gravissime ob inoboedientiam exprobrare constitui, et in eum irato perrexi.

Accessi.

Et vidi! Vidi!

Cinis progenitorum meorum. Quid est? Statua oculos bipatentes habebat. Statua genas vitae ruborem habebat.

Motus, motus usque ad latitudinem capillorum nullus erat! Et tamen hi oculi caerulei in Bulgarum inflexi media percunctanti, semisi admiratione conspicati sunt.

Lumina detrivi et vidi iterum.

Accepi gradum.

Repente me fluctus timoris obrepsit super me sicut fluxus glacialis aquae. Vivumne marmor, diuturnis inclusae passionibus ad vitam calefactum, manum erigat, et me mortuum feriat?

Ipse in unum colligo, sub umbra frondis tectae frondentis et intertextae vites frondentis catervam virginum ludentium inspexi.

Dico citius quam capit, prosilivi et in eorum vultum defixi aspectum.

Mors humanam formam in habitu suo immobiliorem tenere non potuit.

Oculi tamen eorum mira luce repleti sunt.

Color vitae rubeus in faciebus pulchris fulsit, lucidus et calidus!

Ubi eram?

Insolens timoris sensus, pars laetitiae, nunc in me rapitur.

Et adhuc loqui non ausus sum. Vox mea franget incantatores, quo omnes hi spirantes terrae filii pectus teneant vitam, et in nihilum defluant.

Iamque propinqui mei oculi, nigrius magis quam politi carbonis, pleni in me visi sunt. Viderem, cogitabam, ebonum illorum globorum splendorem quasi lachryma in eos irruisse.

Manus eius extenta.

Quid, si tetigero, videro, an calor vitae in se habeat, an re vera non sit res lapidea, et ludibrio mali alicujus insulae spiritus?

Hoc faciam, si quasi vermiculus misellus occidar, qui appropinquante flamma tepefactus obviam repit.

Digitorum apices tetigi!

O rem miram!

Non lapidea erant, sed mollissima, caro calidissima.

Ego retro haesivi, exspectans videre globi in aere evanescentem.

Sed non; non movit.

Stabat ut ante.

Iamque sensi sub me convalescere membra.

Statui loqui, veni malum, vel veni bonum!

Defixus in vultus pulchros iuvenesque oculosque detexit et sic verba locutus est:

"O res novas atque arcanas, ne aegre feram hanc in sacram quietem mortalium audaciam tantilli irruptionis! Loquere ad me! Si vis, liceat mihi de solo tuae pulchrae insulae pedes tollere. Sed antequam vado, loquere ad me, sciam, an non sitis creaturas alicujus spiritus hujus insulae, an vere vivitis spirantes."

Nullus ab illis roseis labris sonus edita, quasi in ipso dicendi genere scinditur.

Non motus, nullus tremor, horum pulchra figuras Marmora rumpere.

Totum momentum intercidit.

Mihi aeterno visum est.

Ego ad terram valde suspenso defixi.

Minuta corpora gravia una post alia trahebant.

Sed gaudium ineffabile!

Labia movere incipiunt.

Subridens, primo imperceptibilis, lente, lente, in faciem serpit.

Purpura genarum profundiolem colorem sumit.

Oculi dulcissimi et amicissimi me intuentur.

Verbum "nos" leniter in aurem cadit.

Alia pausa!

Procumbo, molestissima suspenso, ut sequentem syllabam tenui capiam.

Pervenit tandem.

"Vive!"

"Vivunt!" Clamavi magna et laeta voce, "vivunt! Non sum ludibrio ullius divinitatis. Hae figurae non sunt frigidi et sine sensu marmoris, sed sanguinis, spirandi, cogitandi, viventis!

Non possum tibi dicere altitudinem satisfactionis meae hanc inventionem a dilecto meo Bulgero factam esse. Vidit anxium trepidationis dominum suum, et festinat ad subveniendum; non frons, non minax vox satis erat avertere ab animo in obscuram lucem. Alta contritione vix potui adduci ut nomen eius dicam.

Quam indignus essem amore sensi.

Sed mihi ignovit generoso plusquam humano ingenio, veniamque dedit, blanditiis obtegens manus, et demissam corticum seriem exprimens.

Cum latere meo Bulger, nunc cum his carnibus et sanguinibus comitibus incolarum marmorum insulae permistus sum, ab uno coetu ad alium transiens in admirationem stupens. Enimvero bona fide viverent, sed non magis quam flores, frutices, arbores, vites, quae conficiunt amoenissima, quorum erant pulcherrima ac pulcherrima ornamenta.

Celerius quam illi de loco ad locum moventur vites, citius germinant flores, quam virgines labra. Ut cerea figurae pulchrae, tardo demerso cuiusdam fontis occulto motae, statuae vivae permeant horas, imo dies, ad pedes exsurgentes, vel in velutino herbae subsidentes.

Ego per aliquot horas steti spectans candidam manum virginis emissam, motu insensibili, rubentem persici, qui juxta eam pendeat, vellere. Plena hora ibat antequam illi digiti delicati circa persici iuncti erant, alius antequam ad labra delatus esset. Ibi tota die pressa tenuit, sed cum sole occubuit nemorosis collibus, decidit a laxis manibus pedibusque revolvit. Tarde demittebam, neque enim diu inveniebam quod vivos motus meos has statuas animatas dolerem ac sustuli. Sentire potui, aliquod pulpamentum e fructu laetissimo extractum, sed cutis vix fracta, ita leniter super illo pascebatur.

Hoc momento, arridens vultu cuiusdam virginis conversus sum ut invenirem in quem vultum suum inflexit.

Pulcherrima iuventus, quae forte quinquaginta pedibus aberat, oculis in virgineis fixa.

Certe, sicut alias terras, motus eorum excitabo affectum meum; aliquantum iam properabunt ad invicem.

Sed nulla, longa crepuscula paulatim cedit ad umbras profundiores; nox venit; lunam in caelo rutilantem deposuit orbem, nec tamen adfuit ut iuventa teneret virginis illa manus.

A primo crepusculi adventu, risum lente ingerebant aliorum iuvenum et virginum ora, quorum oculi in amantes versabantur.

Nunc mitis "ha!" incidit in aurem meam, et, elapso semihorae spatio, alius ac clarior "ha!" secutum esse, post longiorem moram, sequitur etiam aliud "ha." Hoc ultimum "ha!" producta est in notam claram et

tinnitum quae tacuit tacuit. Tunc decrevit languidior et languidior, et exanimata est sicut resonatio absumpta. Laetitia peracta est.

Cum inter has vivas statuas iter plicabam, unum mane veni in coetum puerorum ludentium.

Primo non potui videre quod adventum meum omnino animadverterent, sed post elapsam quadrantis horae spatium sensi oculos pulchre lucidos suos sensim converti ad me, et decrevi prope secumbere et observare. Placet mihi, quod deliciarum tenui filo florentis vitis circumplexa est, et circa corpus parvae flavae ancillae circiter septem, collo cinctum multis coloratis foliis et coralliis, et se in modum coronae plexum. Purpureoque auro mollibus anulis, omissis floribus et claviculis, leniter circa caput et umeros descendit.

Videns stuporem meum, et verba mea delectationis audiens, mulier mitis facies ad me lente sedet, manus sensim levavit et digitos extendit ad me ut intelligerem quod isti cherubi decem dies in terra ibi ludentes fuissent.

Hanc, putavi, pulchram vitem, ioco iunctam. Quantum illi vivit, re vera unus e sociis suis se vulnerat et circa puerum amanter proxime sedet.

Iterum vidi. Ecce! Arbor onusta dulcibus nucleis in auram vibrabat et quatiebat in gremiis puerorum ludentium, cum illinc, alta et decora planta ferens cyathiformes flores apricis albedinis, quorum singula notavi impleta. Aqua limpida, cuius guttae tamquam gemmis nitidis in sole micantes, contra genam pueri ridentis leniter reiciebant, ac si diceret:

"Bibe, fratercule carissime!"

"Mirum dictu!" "Haec beata animalia, hae arbores et flores, haec poma et vites omnes eiusdem familiae liberi sunt. Nullae unquam tempestates istas caelos sereno obscurant. Ver aeternum hic regnat. Per lucem, stellam et lunam, vita eorum leniter fluunt sicut quidam latis, argenteus amnis, cuius motus tardior est oculis hominum ad notandum. Myste populus! Quomodo investigabo mirabile arcanum tuae vitae? Quomodo legam historiam populi, cuius soli libri obmutescunt rivi et nemori taciti, quorum linguas ita amiserunt vires interpretandi ut menses praeterirent et mysterium tamen insolutum remaneat!"

Post paucos dies commoratus apud "Motores tardos", ut ita dixerim, invenio quae me valde terrebat.

Hoc arcanum silentium, hoc novum fatum, quod me inter animalia objecerat, cum quibus sermocinari non potuit, hoc funditus non posse discernere vivos statuas a marmoribus, incipiebat depraedari animo meo.

Animadvertit bulger melancholiam meam ingravescentem, et ad oblectandum et consolandum me elaboravit.

Sed male respondi mille et uno versutis dolis et ridiculis antiphonis.

Equidem sensi animum meum sensim cedere ad aliquam vim horroris, quae pervasit ipsum aerem, quae etiam per singulas horas, ita convalescit, ut necesse sit, ut necesse sit, evelli a potestate superhumana. De me iam acquisierat, vel fierem vivam simulacrum et fratrem ad formas carniū et marmorum, quae incolebant hanc admirationem.

Non taedet lectores minutim consilium quod ad extremum periculum imminens concepi, quo me iam subrepens sentiamus morte ereptum essem.

Desperatio mea decrevi vetustissima tardis motoribus applicare meque ad ejus misericordiam, ut ita dicam, dicere, quod cupiens me ab imminente fato gravi effugere, ad meos parentes, ad dilectos parentes, redire. Maerens ad sepulchra descenderet, si, unicus infans, fastus et spes, non numquam reditura senectae.

Sed plusquam hoc statui, si fieri potest, historiam insule ejusque arcanam discere, eoque fine rogari decrevi, ut indicaret mihi ubi invenirem aliquam memoriam rerum gestarum, aliquem librum aut membranam; ne vitam gravem animi cruciatibus adirem cogitationem me non posse solvere hoc mysterium, quod si dies meos non minueret, certissime exacerbaret.

Quemadmodum iam exposui, cum tardis motoribus colloqui conanti mihi occurrit duplex difficultas. Primum, etsi impatienter rumpar, tamen tranquillissimam et placidam exteriorem servabo, deinde, cum post longam ac fatigationem morae venerit, ut respondeam quod respondeam. Non excedunt cochleae

gressum tardi motorum sermonis, alioquin lucidi oculi obnubilant, et celeritate sermonis mei percussi videbantur. Palpebrae eorum lente descenderunt, et visi sunt in soporem cadere, ex quo horae ad excitandum eas factae sunt.

Prima Aurorae series quaesivi longaeva motorem, Quem saepe in templo frondoso notaverat aede, Marmoreo residens tacito defixa cacumine, quae perfudit radicibus arborum, cujus pandi ramos. Adiuvisi tecti habitationis suae.

Tota dies illa et nox siderea que secuta est, sedebam ante pedes.

Finge tibi meam desperationem in eo studiorum, quod non verbum aut linea, non folium aut membrana exstiterint, quae formidolosam sollicitudinem finiret. Horrendum dico, quia fortius et validius per horas impetus crevit vitae inutilis, insensibili actui finiendae vitae, et ad multitudinem statuarum viventium adiungo, in quorum cor non inanis desideria obscurant vitam placidam somnii sui.

Mane secundi diei cogitatio in mentem inrupit. Hoc erat.

Habetet fortasse alicubi in hac insula, animal aliquod, qui, dissimiles fratribus, celeritatem sermonis vim habeat, cuius lingua aliqua ratione soluta remaneat.

Sic cogitabam: In omni terra erant contraria, bona et mala, pulchra et deformis, decora et inconcinna, velox et tarda. Certe in hac insula talia contraria sunt vivendum. Verum, exceptio fortasse; sed mirum si non esset.

Tota die exegi in tradendo sene tardo movens me cogitationum series.

Alta erat crepuscula, antequam interrogarem, an non esset aliquod animal in hac insula habitans, cujus loquelae magis similis esset mihi, et cui possem in me semper ingravescentem transmutationis horrorem. In tardum motorem, confugium a me, ad satisfactionem inexsuperabilis desiderii mei ipsius animae incumbentis.

Sed vespertinae umbrae non adeo altae erant ut obscuriorem umbram notare non possem, quae senis

tardi motoris faciem colligere coepi cum interrogationem perfeceram.

Attonitus sum.

Tantae erant cordis pulsus cordis mei, ut streperet, licet obvolutus, super gemitum zephyri, murmur foliorum, querellarum strepitus luscini.

Cum haec umbra ingravescentibus, magis magisque altioribus, in visu senis, sensi me aliquod vetustum vulnus tetigisse, quod, etsi diu oblitus, nunc denuo iecisti.

Labra dirupta, caput lente, tarde mersa, gemitus tam plenus significationis prodiit, ut quasi susurro diuturni doloris absconditi, ut timerem ad pessimum.

Membra rigebant.

Sanguinem sentire potui venas minuere gressum, et quasi incertus viae palpitare pergam.

Apices digitorum meorum pressi genas. Frigidum erant ut marmor politum.

Conatus sum dicere. Venire verba noluerunt.

Denique feci vehementi opera.

"Bulger!" in aurem.

Miser canis, ad pedes meos dormivit.

Certavi uno momento temporis effugere incantamentum, ut demitterem fideli amico vale blandiri.

Hist!

Tardus motor locutus est.

"Filius!"

Servatus sum!

Dicere debebat ille mihi.

Aetio fracta.

Cor cæpit iterum; perque meas venas ruit ille cruor.

Angustus effugium erat.

Iam digiti mei tepuerant.

Alio momento et turbam motorum tardarum adiunxeram et frater factus incolarum marmoreorum in insula sculptorum.

Tota nocte illa senex Tardus movens mecum loquebatur. Cum sol occumberet, novi omnia. Arcanum quod tam placidum vultum obscuraverat agnovi. Sciebam speluncam in qua habitabat eremita sculptorum insulae, ejectus, vinctus, clausus inter angustias cavernae maris, sine culpa ejus, sine peccato, sine injuria.

Natura sic voluit.

Cur, tardus motor nesciebat senex.

Erat nomen Antonius heremita.

Mane facto, quaesivi eum.

Inueni eum in porta spelunce sedentem intuentem gloriam orientis caeli.

Hoc fuit arcanum exilii sui.

Hunc quidam crudele fatum in iuventute horribilem morbum adiit, non dissimile illud quod tripudium sancti Viti notum est. Ubi febris incessit, non solum membrorum omnium potestate perdidit, ut pedes quo ire vellet, atque id quoque summa celeritate adficeret, sed arma etiam quam celerrime ac vehementes exercuisset. gestus, nunc apparente ira, nunc precibus, nunc admirantibus. Facile intelliges, cur infaustus Antonius e mediis tardis moventibus exul venerit.

Quorum frater, licet penitus amabilis, fulminis velocitate, motu violento, motu prope adsiduis animi, non modo tarda moventium offensa, attonitus est; abhorrent eos; tardumque cruorem vitae cohibebat venae, cunctaque lento sed certa morte minabatur.

Ire debet!

Fecit!

Antonius in speluncam maris relegatus est, ubi nunquam sonus venit, nisi Oceani fremitus a daemonibus agitatus, aut tristis ejus murmur ac sine intermissione perfringit ac torsit momenta somni et quies.

Sed foedissima omnium infelicis Antoni aegritudo formidolosissima fuit orationis eius celeritas taeterrima atque indomita.

Ut furiales equi, lingua et labia ruentia!

Oculis auribusque tardis, tam vis expressa facies, tam insana celeritas sermonis, ipsa mors!

Non unus mensis brevis in illo solido pectore statuum reperiret vivam, nisi abisset Antonius!

Gratum fuit Antonio illi dirae sententiae, quae eum in antro marique perpetuo collocavit!

Videbat sui populi dolores, et quamvis in illo brevi tempore plus lacrimae oculi flerent, quam omnes fratres sui semper in segnem vitam effusissent, tamen tam horrendi doloris quam pauperis documentum est.

Antonius ad me convertit, accedens ad locum ubi summa meditatione involutus sedit. Triste sed et blando volitante labra risu, fulminis in remoto ceu velox sed languido caelo.

Resurrexit.

Ego moratus sum opperiri iussum eius accedere.

Non locutus est verbum, sed extendit manum suam.

Circumdedi illud terminis meis, et premo ad labia mea.

Et continuo cecidit in eum locus.

Videre possem doloris aspectum qui per suam faciem emicuit.

Elapsus est, nunc retrorsum, nunc prono, nunc obliquo, nunc obliquo, porrecto magno conatu ad me, qui, pari desperatione, insano conatu ad capiendum quod me assidue fefellerat, cessit.

Bulger hunc inter scopulos illius litora scopuli, Insequitur furiose latrantem vestigia prorsus.

Non potui tempus sedandi.

Procul, geminato cursu tenditque Antonium, dextramque ad me veluti miserabili precatone capias, et sic aptam quatientem membra furibundus finiat.

Intermisso ut spiritum meum caperem, iterum figuram volitentem assecutus sum cum proposito ut eum consequeretur vel in conatu periret.

Tandem circuli minores et semper minores circuli videbantur.

Nunc tempus erat mi!

Exsilio in illam volubilem formam, insania quadam desperatione, manum extensam arripere ac tenere.

Tandem tenuit.

Sed non!

Venerat ad quietem corpus, nunc alte supra caput, nunc ad pedes, nunc emicare, nunc deprimere, nunc vibrare ante oculos meos, nunc cingere caput meum, sicut avis cita volatu; manus ibat semper in inensum et arcanum.

Fortitudo mea me deficiebat!

Num semper id capere potero?

Antonius quoque dirae potentiae dirae quam torquebat cederet.

Vultus insolito pallorem suscepit! Pectus eius convulsivos. Uno tandem conatu desperato, manum volitans circum caput arripiebam!

Adhaesi strenue!

Meus tactus a venis discutit venenum.

Visus est evigilare tanquam ex aliquo horrore somnio. manu trans oculos transmisit.

Subridens.

Ad manum haerens, super scopuloso scamno eum sedere sensim compuli, cui velutini maris gramen et zizania texuerat oceanus.

"Antonius!" "Pax super te veniat; Oblivisci doloris tui. Esto sicut olim. Tactus meus potest tibi saltem breve spatium dare!

Compulit manum meam. Suspirans extulit pectus. Novissimus anhelitus daemonis oppressit eum.

Iam quiescendum erat.

Celeris ad me eius sermo fuit, sed non magis quam multorum acutorum cum quibus locutus sum.

"Quid vis?" Submissa, inquit, sed mirae suavis, vocis lenis.

Eum rem veniam explicavi.

Redii ad actis diurnum Romanum et ab domo discessum meum.

Omnes, omnes; ei omnia dixi; quomodo venissem in domum tardi motorum, quomodo eos ad marmora fefellissem, sicut reliquae insulae figurae, quomodo patefactum mysterium habere cupiebam.

Totus illo die Antonius et ego ad mare iucundissime conloquor.

Semel in meridie, fabulae suae modum brevem posuit, dum in specum ejus transivimus ad sumendum

cibum et potum.

Animo magno, audivi fabulam de septem Sculptoribus in insulam descensu. Primum opus fuit, ut longos marmoreos educere templos volatu ad mare deducens. Tunc illi, et postea filii, et filii eorum, hanc insulam pulcherrimam hominibus paene infinitis figuris rarissimae gratiae operam navare decreverunt.

In silvis, per ripas fluvii, per vallem, per clivum, subtus solaria, in ipso aquarum ore, statuas sine mira pulchritudine et profusione sustulerunt.

Hic illic et ubique refulsit egregiae formae gratia, niveis inter frondea nemora aut perplexum.

Arcanus exsulis artificum praecordia urebat ardor. Ferae spei videretur, ut aliam illam urbem longe aliam Romam, infantulam filiam, candidiorem et candidiorem marmoreo magnificentia quam gloriosa mater, quae septem montibus insidebat, educeret.

Iterum atque iterum ter denos terque quaterque denos, misera Paula e lapicidinis orta, formosior semper et formosior semper, nunc flexa tremendo maerore, nunc ipsa sui specie resupinato pudore sethera ponens; blanda et miseranda facies.

Hic quoque magnus Caesar stetit, nunquam oblitus divinae clementiae statuarios ex gravi morte rapuit.

Cum secundo exsilii saeculo regnum parvum Romanum longe sub caelo meridionali exortum sit, eo ipso tempore, quo colonia invalescit ac viget res nova et obscura, habitantibus in hac insula domicilio suavissimae acciderunt.

Non plures pueri masculi nati sunt!

Septem statuarii, iam senio inflexi, et facies eorum acutis compunctionibus cavata, una post alteram in mortis tenebrosam regna ibant.

Filii quoque eorum in maturam aetatem pervenerunt. Et filii eorum creverunt, felices possessione

splendidi ingenii, qui tam eximiae pulchritudinis formis insulam impleverat.

Sed iam genus ad finem longi imperii pervenit in arte.

Decennium post decennium defluxit et adhuc non venit unus puer masculus qui domum sculptoris laetificavit.

Desperatio quaedam in coloniam delapsus est.

Maiores statuarii sculpturas in summa desperatione deposuerunt.

Nam et minoris et minus.

Nullus adhuc puer erat, qui carmen priscum excitaret et risus quondam illius insulae laetae domum rediret.

Rigebant arte digiti callidissimi senio.

Corda gloriosa inspiratione plena hebetata sunt et sopita! Singillatim omnes ibant viam, quam mortale pedes calcare debent.

Atrox, mira mutatio in populum venit.

Hoc plumbeo maerore praegravatus, his stupefactis et immotis marformis die ac nocte circumdatus, quae, licet ipsa glaeba tacita, tamen indesinenter exclamavit: "Date nos in his solitudinibus plures". Isti miseri paene ad ipsum marmora conversi.

Vero sane fratres ac sorores marmorarii in hac insula facti sunt.

Tandem venit finis!

Novissimus sculptor sculpsit super feretrum magni templi albi ad mare.

Tamdiu silentium, tam altum, tam atrox invasit populum, ut paene in perpetuum oratio eorum amissa sit.

In obscuro specubus et nemoroso truculento, ab ipsa luce diei se occultare prorepserunt.

Eorum artus, olim tam molles et elastici, prompti dominis suis per clivum et per campum ferendi, choreis adsueti generis delectati, nunc graves et tardi facti sunt.

Visi prope ad saxum converti, et tacita circum se iungere consortia.

Nimirum tale imminebat fatum, cum euentus laeta res avertebat.

Annus erat elapsus ex quo ultimus sculptor iverat ad comitatum umbratilem quae per desertum aeternae Silentii semper movetur, cum septem filiae eius tristes ab infantis clamore commotae sunt.

Sed ecce!

Infanti subnixa in amplexu stat mater vidua.

Filius est!

Laetus nuntius nonnisi e familia ad familiam subrepat.

Eheu! serum revocare ad priscos mores moresque, serum cruorem pristino cohibere, cursu per venas salire.

Homines mutati erant!

Felicitas vera eorum iterum venit, sed eadem non fuit. Ridere et ridere poterant, sed vix plus quam facies marmoris arcano quodam numine movebantur. Loqui potuerunt, sed verba tam lente ceciderunt ut prope videri statua aliqua inter frondea insulae secreta locuta sit. Movere poterant, sed cochlea vel testudo facile eos praevenit.

Tarn mutati sunt; fatis posthac populis pulcherrimam insulam domum cum statuis viventibus.

Longa nam fuga fugit annos, donec alia centuria secuta est, nec tamen mira ingenii res rediit.

Perpetuum perierat!

Iam pridem etiam populus fabulae patrum oblitus est.

Paucorum electorum in cordibus vivitur, idque singulis saeculis iunioribus ad id delectis tradunt.

Antonio ita creditum est.

Talis autem narratio mihi narravit!

Levato animo, iam inde dubitationis et incerti ponderis elato, valedicens Antonium iubebam, deinde Bulgerum ad tardum moventium domicilia repetentem.

Praeterirem nemorum, qui marmora ferebant, Consti, ante magni cur miranda Caesaris imago.

Adjunxit me Bulger, et ibi stetimus, pueri huius diei, oculis elevatis ad faciem eius, cuius minimus sermo in tabulis ceratis olim descriptus est, quasi dei vox.

Caesarem semper amavi.

Multis inter se similes sumus.

Ambo viri pugnandi fuimus.

Misertus sum nunc eum, ut etiam in marmoris effigie, inter tam hebes et inertes homines, quam segnes motores, vivere cogeretur.

Sic ei dixi.

"Et tamen", inquit, "Iulius", inquit, "vocavi ab hominibus, Magne Caesar, quam felix nunc non es; nam pudore vincere vis omnes casus meos legere, dum scripsisti librum. De Gallia in brevibus bibliothecarum mucida et pulverulenta iacet!

Sequenti die obiter iter faciens et magni Caesaris vultum respexi, animadverti risum modo in dextro oris eius angulo coepisse. Ita stolidissimus factus est per longam mansionem apud motores tardis ut nuper coeperat oblectari dicto priore die.

Cogitationes domus iam animo obortae sunt.

Re vera paulo post, cum Antonio in caverna maritimo colloqueretur, Bulger manifestas domesticae aegritudinis signa coeperat ostendere. Itaque eum chirographo praefecto navis meae misi ut de reditu suo statim pararet iter.

Bulger festinavit ad faciendam commissionem.

Profectus est ad pedem scalae marmoreae, ac deinde latratu maximo magistratus quem praefecerat admovit.

Navem in eiectam misit et Bulger cum meis litteris in ore suo occurrit.

Ut verum fatear, per septimanam vel tam diutius inter motores tardiores morari vellem, sed apparebat apparere quod ad meam praesentiam resuscitent.

In genis eorum multa persici rubicundi signa evanuerunt.

Quotidie magis magisque crescebant fratribus marmoreis.

Celeres motus eorum oculos ita defatigavi ut paucis horis in medio eorum commoratus me dormientium soporatum coetu circumventum inveni.

Nec audeo dicere.

Nam quamvis vocem delenirem, vel quam lente proferret verba, lentorum moventium aures offenderunt, et vultus signa doloris praeteribant.

Celeriter igitur formatum est consilium meum.

Gradu cochleae transivi a coetus ad catervam, ab arcu ad ima, a nemus ad nemus, sono molli et mensurato dicens: "Vale bene! Bene valete!"

Tunc gressus meos direxi ad templum candidum iuxta mare, nam cymbam meam sciebam sub pede scalae marmoreae me opperiri.

Ante Magni Caesaris statuam praeteriens novissimam valedicendi fluctum verti.

Quid ego te vidi existimare?

Quin idem risus, qui ante aliquot dies in dextro oris eius angulo coeperat, ad alteram faciei partem traiecerat, et in sinistro oris eius angulo suberat.

Dextro, unde venerat, omnia tam trux ac placidus erat, cum sedisset Romae sedentem orbem terrarum.

Aliquot post horis, cum bonae navis meae vela poneremus, incidit in aurem meam verbo sono molli et resonante.

"Vale!"

Motores tardi coeperant valedicere. Ventis secundis.

Vela repleta.

Cum sol occubuit, diluvium aureum infundens super scalas pulchras marmoreas, templum magnum candidum, et statuae multae niveae, quae inter opaca arborum et vinearum folia tam clara et pulchra fulgebant in arcano illius insulae. Posui me in cincinnis intentis oculis ut quam diutissime in amoena scena defixos servarem.

Bona navis in altissimo silentio enavigavit. Mandaveram enim ne quis supra susurrum loqueretur.

Nunc Sculptores Insula in mera spelunca in horizonte defluxerat, et nunc in noctis umbris colligendis absorpta est et in perpetuum amissa!

Cor aggravatum est.

Tum caput in gremium irrepsit, oculisque amantibus in me plenum defixis.

Ambos somnus devicit.

Caelum erat stelliferum cum evigilantes.

Frigida me nocte ventus refecit.

Egrediendi animo infra exorsus sum. Ilico volitans vesperi auram, instar montis repercussus pene consumptus, sonus mollis arcanus.

Auris mea eam cepit! erat.

"B-e-n-e!"

Motores tardi finem suum valedicunt.

